

Dag. Men selv om der gives saadanne Amtor som Frederiksborg Amt og maaste flere andre, ere vi ikke ubekendte med, at Modsatningerne dertil træffes i en overordentlig stor Grad her i Landet. Vi have Eksempler derpaa i Masseevis. Jeg kunde remse en hel Del op, men jeg skal kun nævne enkelte Ting, f. Eks. Stolpegaardshistorien. Den er vistnok alle bekendt, saa jeg behøver ikke at gaa ind paa, hvorledes de fattige og lidende der ere blevne behandlede. Vi have Korsør Arbejdsanstalts Historie, der vistnok ogsaa er alle bekendt, saa at jeg heller ikke behøver at nævne, hvilken Behandling de fattige og lidende der have faaet. Vi have mange andre Steder, hvor der har vist sig strækkelige Forhold under de kommunale Autoriteters Forsørgelse og Paapasselighed. Jeg skal saaledes nævne det Stedovre paa Jyn — jeg har talt en Gang tidligere herom i Tinget, og jeg skal berøre det igen —, hvor Fattiglemmerne laa døde i Sengene i en saa uhykkelig Tilstand, at ingen vilde røre ved Sigene. Man maatte hente Kolt fra Byen, som med dertil indrettede Redstaber maatte staffe de døde ud af Sengene. Naar det forholder sig saaledes i enkelte Kommuner, vil man kunne forstaa, at vi ikke have Lyft til at lægge en saadan Myndighed i Henseende til Støttet i kommunale Autoriteters Hænder. Nej, vi maa gaa videre, gøre Skridtet fuldt ud. Vi maa sige til de fattige, saaledes som jeg allerede har nævnet det: I skulle forføres, I skulle have Understøttelse af det offentlige, naar I blive gamle, uden at det skal have uheldige Følger for Jer, og I skulle have noget bestemt. Dertil maa det komme, og jeg vil anmode ærede Medlemmer af dette Ting om ikke at gaa paa Afford og laa noget endelig fast nu, thi det er en daarlig Tjeneste, vi da gøre de fattige og Arbejderne. — Der er en anden Sag, som man bør tage i Betragtning her. Det er jo ikke saaledes, at Regeringen nu har anerkendt vort Princip og sagt: Vi ere nu blevne saa godhjertede Mennesker, at vi ville anerkende Nødvigheden af de de Krav, som saa længe have lydt fra Socialisternes Side. De gøre det ikke saadan mir nichts und dir nichts, nej, de forlange noget igen, om ikke direkte saa indirekte, idet hele denne Sag vistnok er baseret paa den saa meget omtalte Wstat. Hvis den ikke laa bagved, er det vistnok usandsynligt, at Regeringen vilde ofre dette Par Millioner paa Fattigvæsenet. Det tror jeg næppe, at den vilde have gjort. Man maa altsaa sige, at de 2 Millioner ville blive rigelig erstatte, og det endog af en Stat og et Beløb, der hovedsagelig vil blive

truffet ud af Arbejdernes Lomme. Set fra denne Side tror jeg altsaa ikke, at der er noget at takke for i Anledning af disse to Millioner. Der er kun dette at takke for, at derved anerkendes det Princip, at det kan lade sig gøre, at Staten træder til og støtter Arbejdets Svivalder. Dette skulle vi ikke glemme at fremhæve og ville selvfølgelig overalt, hvor vi komme frem, bruge som Argument, at vi dog ere naaede saa vidt. — Jeg skal nu til Slutning kun udtale et Par korte Bemærkninger om Sagens anden Behandling. Jeg skal ikke nægte, at det den Dag gjorde mig meget ondt at se, at Folk her i Tinget, som jeg har set op til som rigtig gode Demokrater, og som jeg havde ventet mig store Ting af, naar vi virkelig skulde til at reformere paa det socialøkonomiske Omraade, kunde være med til at udstemme alle de Vndringsforslag, som fra vor og anden Side være blevne stillede til Lovforslaget for at gøre det dog nogenlunde taaleligt, saa at vi kunde se os i Stand til at give det vor Stemme. Det gjorde mig ondt at se disse ærede Medlemmer stemme imod selv de ubetydeligste Vndringsforslag. Det var Folk, som ellers ere godhjertede Mennesker, eller som jeg i alt Fald har betragtet som saadanne, og som satte Pris paa at blive saaledes bedømte. Det gjorde mig meget ondt, siger jeg, at de ikke vare med til at vedtage adskillige af disse Vndringsforslag, hvis Vedtagelse vilde have medført, at vi, om end med Forbehold, kunde have gaaet med til Lovforslaget for dog at faa noget, der kunde betragtes som et Fremstridt. Men Disciplinen var stor, og de Herrer ville maaste sige mig, at de vare nødt til at stemme, som de gjorde; de vare gaaede ind derpaa i Forvejen og maatte, hvis de vilde have noget Resultat, vise Disciplin og stemme efter en Snor. Ja, det kan være. Men saa vil jeg sige til disse ærede Medlemmer: Gør ikke den Slags Ting, gaa ikke udenfor Tinget og træf Aftaler, thi saa hænge I i en Snor, og naar der rykkes i den, skulle I stemme. Nej, jeg raader Dem til at beholde Deres Selbstenhed, for at vi, naar Sagen kommer ind her, kunne forhandle om den, derefter danne os vor Mening og vort Skøn og saa lade Afstemningen falde derefter. Disse Udenforforhandlinger og bestemte Aftaler ere, saavidt jeg kan se, noget af det fordommeligste af alt i et parlamentarisk Land, og det vil vistnok vise sig i en nær eller fjern Fremtid, at der ligger mere bag ved hele denne Historie end det, der er opregnet nu. Det kan være, at der bagved ligger noget af langt større Betydning end haade Udve-